

Posudek bakalářské práce Kateřiny Kunové Tělo a tělesnost v díle Svatavy Antošové.

Bakalářská práce Kateřiny Kunové o Svatavě Antošové je myslím výborným příkladem toho, co lze od bakalářské práce očekávat, ale zároveň se nad ní lze těšit, že přesahuje běžný deskriptivní, kompilační rámeček takovýchto prací. Co se týče obsahu i metodologie, je to práce nadprůměrná a myslím, že by se neztratila při určitých změnách ani mezi diplomovými pracemi magisterskými.

První část je věnována metodologickým otázkám a způsobu kladení otázek. Vychází z teorií Judith Butlerové o performativite genderu. Tato performativita v práci Kateřiny Kunové není sledována náhodně jako pouhá fascinace filozofickosociologickou teorií Butlerové, ale jako adekvátní nástroj a základ argumentace pro práci s prozatím poměrně nekomplikovaně a někdy velmi předsudečně hodnoceným dílem a autorskými stylizacemi Svatavy Antošové. Např. otázka disciplinace ženy tu není nijak dogmaticky tvrzena, ale dávana jen souvislostí s teoriemi Michaela Foucaulta a následně použita jako úhel pohledu pro vymezení pojmu „lesbický“ a queer. Za velmi cenný pokládám pokus definovat homosexuální (lesbickou) literaturu. Je zřejmé, že Kateřina Kunová dobře rozumí dynamice, nestabilitě a historicitě pojmu queer. Konkrétní uvedení dvou příkladů autora (Václav Jamek) a autorky (Adrienne Richová), kteří se zcela odlišně stavějí k homosexuální literatuře a její tzv. jinakosti, dává jasně vysvitnout, jak vágní a nejednotný a prostor to je, ale jak je neshadné jej zcela odmítnout argumentem, že je třeba se dívat hlavně na kvalitu textu a nikoliv na intimní zkušenost autora či autorky, jako to dělá právě Václav Jamek. I když je jeho postoj českému prostředí bližší, bylo by myslím zpozdilé přijmout jej zcela bezvýhradně. To ostatně ukazuje dobře práce Kateřiny Kunové. Queer, lesbismu a Butlerové genderová performativita, která se později v konkrétní analýzách textů Antošové v podání Kunové vrací vlastně k svým zastřeným semioticko-kulturologickým kořenům - a to Bachtinovu různohlasí a karnevalovosti, je v práci skutečně produktivním nástrojem analýzy textů. Díky tomu se v textech Antošové ukazují určité jinak špatně pojmenovatelné strategie. Proto také nejvíce v práci působí třetí část soustředěná okolo základních otázek tělesnosti, zkušenosti, intimity a vulgaritě. Kunové s emyslím podařilo vysvětlit vulgaritu Antošové a její místo v textu.

Pojmenování karnevalové karnálnosti textů Antošové je myslím objevné.

Práce má samořejmě mnohé nedostatky kompozičního rázu, je poněkud nešťastně uspořádána, vnitřní logika textu není občas udržena a tak se text celé práce jeví trochu nespojitý. Někdy jsou argumenty trochu zjednodušující. To však nic nemění na tom, že je to práce opravdu originální a prozrazuje schopnost Kateřiny Kunové systematicky a teoreticky myslet a ptát se, nespokojovat se s prefabrikovanými tvrzeními. Nevím, ale možná by měla Svatava Antošová radost.

Já jsem při spolupráci s Kateřinou Kunovou radost měla, a budu dále pečlivě sledovat, kam povede její cesta dál. Práci rozhodně doporučuji k obhajobě.

Libuše Heczková, PhD.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Heczková' with a small superscript '1' at the end.

Austin 2. září 2010